

maior malsciagurato
premeptorál kilátó
Kolony Braganza Párizs
Bolony peremptorális
Szigur Szefér Khorandza
'kuresti sziguranza
kalendanurbinézer
ad Grékasz márkinézer

szívből kívánom ezt!
oh kakaja preleszty!

I wish you all the best!
oh kakaja preleszty!

hagy mázoltas natúrám
a nagy hibernatúrán
púszty pársivíjque bármily
csudesztvo muzikáljnj!
bájuski bá jubúja
leill Allah! lelúja
surrexit Paraclito
qua Supremum Lódító

szívből kívánom ezt!
oh kakaja preleszty!

Nádasdy Ádám

TEREMTÉS

Hibás darab, mondtad, és kiemeltél
a futószalagról egyenletes
ütemben jövő darabok közül,
föltartottál a fény felé, szakértő,
keskenyre húzott szemmel nézegetté,
forgattál ujjaid finom begyével,
megnyomkodtál kicsit, aztán körömmel
kocogtattál, sőt valami savat
is cseppentettél rám (bár meg kell adni,
ez utóbbi igen figyelmesen,
üvegrudaddal épp csak birizgálva),

de minden stímmelt, textúrára, színre.
Még meg is szagoltál, de semmi, ott se.
Hibás darab, mondtad, és visszatettél
a sok egyforma késztermék közé.

A HÁZIASSZONY DICSÉRETE

Ahogy a kertész idomítja durva,
zöld-érdes nyelvű dudvát virággá;
ahogy az ács a szálas, bárdolatlan
fatörzset karcsú oszloppá simítja;
ahogy a festő a lágyan kenődő
olajból fényes izmot merevít –
úgy kezelsz minket, mesterséges népet:
idomítasz, simítasz, merevítesz,
zabáltatsz velünk, önkéntes akolban,
szigorú szénát, szőrös levelet.

MINDENNAPI BETEVŐ

Nem izgatott, nem csípett: az enyém volt,
nem voltam érte félbolond, se félholt.
Mindennap egy nagy karéjjal megettem.
Fűszeres csemegék mellé szerettem.

AHOGY HOSSZÚ ZOKNIT

Biztos örülnek, gondoltam, hogy itt
finoman lefejtünk minden szorító
és húsbavágó tényezőt, ahogy
cipőt egész napos hőség után,
vagy hosszú zoknit, újragumizott,

negatív cérnamintát képező, öröklött
kék-zöld kockás zoknit kell letekerni,
sokáig figyelve, hogy úgy maradnak
a lábszárunkon az átlós kereszttek,
meg körben, fönt, a lilás szélű árok –
de nem, ők tényleg szabadok
akartak lenni, a húsukba rajzolt
zoknimintát vidám dörzsölgetéssel
eltüntették, ily módon biztosítva
a test jogát az önrendelkezéshez.
Hülyék. Kit érdekel a sima bőr,
a duzzadó test, a minden lyukat
hibátlan, büszke vérkeringés révén
kitöltő pozsgás önrendelkezés,
ha megadatik, hogy ábrát fogad be,
ha negatívja lehet, bárminek?

NINCS MEGÁLLÁS

A nagy kaland abban nyilvánul meg,
hogy az ember csak megy, csak megy, csak megy.
És mikor már a másik elaludt,
az ember nekidől, és fut és fut és fut.
Taxiba ül és úgy gondolkodik,
lemegy hídba és fényesre kopik,
szárnyakat kap, kemény mosolyokat,
hibásan ikszel, balgául fogad.
A zsebkendőjébe gyűri a parttalant,
kapaszkodik, dülöngél, nagy kaland.